

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul tăierii împrejur cea după trup a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Mă așez în cartea Mea cea de azi cuvânt învățător peste cei ce iau de la Domnul pentru ei cârmuire și povață de mers pe cale cu Mine, pe cale spre Mine, și pe care și Eu, Domnul, și Eu merg spre ei, și cu ei apoi pe calea Mea spre oameni, și ce frumos este să înțeleagă tot omul venirea Mea de azi așa cum vin, căci și pe pământ când vor cei mari de la cârmă să ducă spre oameni cuvintele lor ca să fie împlinite, tot așa și ei lucrează, și au între ei și oameni, au pe cei ce duc până la oameni pe cele ce trebuiesc împlinite după întocmirea sfatului cel de sus de la cârma cetății, iar cei care nu împlinesc sunt vădiți și sunt întrebați și sunt cercetați pentru neascultarea lor.

O, Mă așez Învățător duios în ziua aceasta de praznic sfânt și-Mi păstoresc poporul Meu cel credincios și ascultător, și le dau veste și povață și la cei necredincioși cu ascultarea de Dumnezeu, că așa este Păstorul Cel duios când păstorește oile Sale cele cuminți, și pe cele mai puțin cuminți, cu mai puțină teamă de lupul cel pândas după oi după firea lui de lup.

O, prin această lucrare de cuvânt rostit de gura Mea peste cei împărțitori de Dumnezeu, Eu, Domnul, arăt în această vreme, coborâtă din Scripturi ca să fie, arăt la cei de pe pământ calea cerească, spre care oamenii nu mai caută. O, nu mai caută nimeni pe calea lor, nu mai au în căutarea lor calea cerească, nu mai pot oamenii cu această cale, că-s multe plăceri pe pământ, iar plăcerile îi sunt dulci omului, și tot omul este pedepsit spre ele, ca plată a lipsei de Dumnezeu din viața și din trăirea lui.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu, că lumea trebuie să știe din gura Mea al cui ești tu, și cine te-a făcut pe tine popor al Cuvântului Hristos. O, fiule, cuvântul Meu de peste tine te-a așezat la masa învățaturii fiilor lui Dumnezeu, de unde pot să ia cârmuire pentru viața cei care cred că Domnul vine pe pământ și învață pe oameni calea cerească, și pentru care de pe nicăieri nu se mai zărește învățătură și cunoaștere apoi, ca să aibă omul cum să aleagă între bine și rău, între adevăr și deșertăciune, între lumină și întuneric, între sfințenie și păcat, că nu e drept să se vadă numai fața cea rea a lucrurilor, ci e bine să știe omul pentru viața sa ce să aleagă, pe cele ce rămân sau pe cele ce pier prin firea lor cea fără de veșnicie, iar Eu, Domnul, vin spre om și-i arăt calea cerească, spre care nimeni nu mai caută, nimeni, dacă nu iese ea în calea oamenilor.

Când Eu te învăț pe tine și-ți dăruiesc povața Mea, poporul Meu, merg cu această hrană de cuvânt peste pământ și stau cu ea înaintea oamenilor, că mai-marii de pe pământ, și mai ales cei care au pus mâna pe cheile împărăției cerurilor, au ascuns de oameni calea spre cer, ca să se vadă numai calea spre ei și să știe numai atât oamenii, dar oamenii trebuie povățuiți, trebuie înțelepțiți și ajutați spre cer. O, și dacă am văzut că mila de oameni s-a stins de pe pământ, am venit Eu, am venit din cer de lângă Tatăl și Mi-am făcut pe pământ cărarea spre oameni și le scriu lor carte de învățat, iar ei să aleagă ori să învețe, ori să rămână ca pe pământ cu viața lor.

O, ce bine este să fie supus omul, măi fiilor! Vă învăț supunerea, vă învăț prin însăși ascultarea și supunerea Mea, o, fiilor, că am venit pe pământ Prunc născut și M-am supus rânduiei poporului Israel și am fost dus pentru tăierea împrejur cea după trup, ca să dovedească ea cel mai deslușit că Eu am fost pe deplin și om dacă am venit să fiu Dumnezeu și Om pe pământ. Merge copilul să învețe carte ca să știe carte, dar dacă el nu se folosește de învățătura pe care o ia, se dovedește om fără de carte. Cel ce învață carte de la Dumnezeu este cel ce dovedește apoi prin lucrarea sa asemănarea cu Domnul și Învățătorul său, în Care s-a zidit cel ce a învățat. O, așa se zidește omul în Dumnezeu, și de aceea am venit Eu cuvânt pe pământ acum și arăt calea cea cerească, și s-o vadă omul.

O, fiilor, sunt cu sfinții venit la voi, iar între ei este sărbătorit ierarhul Vasile cel mare cu lucrarea sa cea pentru Dumnezeu și pentru oameni, și mare i-a fost dovada aceasta, că duh iubitor

de oameni s-a sălăşluit în el, şi l-a pus la lucru acest duh, şi vă învaţă el pe voi în ziua lui de sobor între sfinţi, că sfinţii toţi tânjesc pentru Mine şi pentru voi să vină, să vină biruinţa cea mare şi să se odihnească de aşteptare, după ce Scripturile cele din urmă îşi vor arăta împlinirea la vedere, căci toate sunt scrise aşa cum trebuie să se îplinească ele rând pe rând.

Privesc acum la bucuria ta de azi ca să povăţuieşti pe poporul cuvântului Meu, slujitorule mare. Binecuvântată să-ţi fie grăirea, şi cu putere să se lase învăţătura ta peste cei ce o vor lua pe ea din cartea Mea cea de azi, în care Eu Mă scriu cu sfinţii Mei cu lucrare de cuvânt. Amin.

— *O, binecuvintez mult, mult, Doamne, pe poporul cuvântului Tău şi toate hotarele cetăţii de Nou Ierusalim din mijlocul neamului român. Cuvânt de ocrotire rostesc înaintea Ta şi binecuvintez hotarele patriei Tale de azi, pământul român, unde Tu ai venit din cer şi Ți-ai făcut cetate şi Te-ai sălăşluit în ea cu slava cuvântului Tău şi cu vestirea ei peste pământ. Mă aşez şi întăresc cu povaţă sfântă acum pe cei ce-Ți sunt popor, pe fiii cuvântului Tău, iar pe Tine Te slăvesc prin lucrul meu cel ceresc de azi peste pământ, o, Doamne.*

O, am stat în mijlocul oamenilor şi le-am cunoscut durerile şi rătăcirea şi cursele în care erau prinşi, şi m-am umplut de milă şi de râvnă pentru oameni, ca să-i ajut din partea Ta, şi m-am întărit în Tine, Doamne, cu toată dorirea mea cea miloasă şi m-am pornit la luptă cu duhurile răufăcătoare asupra oamenilor robiţi de slăbiciuni şi de lipsă de Dumnezeu pentru tră-i-rea lor. O, ce dureros este să vezi oameni care nu iubesc pe Dumnezeu pe pământ, şi atât de robiţi de duhul cel potrivnic lui Dumnezeu, pe care oamenii îl ajută, ca să nu aibă Domnul putere pentru ei! O, ce jalnic este să vezi oameni care nu ştiu să deosebească binele de rău şi care nu învaţă de pe nicăieri ce să facă cu viaţa lor! O, ce dureros să vezi om care n-are pe nimeni de cârmă decât mintea sa!

M-a durut de Tine şi de oameni, o, Doamne. Această durere mi-a dat trezie şi putere să-l chinui şi eu pe diavolul aşa cum merită, că mult chinuie el pe oameni, iar oamenii sunt neputincioşi, şi diavolul ve-de aceasta şi îi aruncă în curse mari şi râde de făptura lui Dumnezeu, iar eu l-am dat de gol şi l-am arătat oamenilor, ca să ştie oamenii că trebuie să se ferească de el în toată vremea şi să nu doarmă ca morţii, ci să fie treji cum sunt cei vii, căci diavolul nu doarme, şi stă mereu în calea lor cu armata sa. O, vai de cei ce dorm şi nu veghează! Plăcerile în care trăiesc toţi oamenii sunt voia diavolului, sunt somnul lung al oamenilor, şi nu mai sunt păstori care să-l ucidă pe lup şi să scape oile de curse, de ispite şi de orice primejdie cu faţa ascunsă când ea loveşte.

O, fii ai lui Dumnezeu, faceţi cruce peste voi şi peste toate ale voastre, faceţi cruce mereu. Faceţi cruce pe cer şi pe pământ şi pe voi. Faceţi cruce peste ape şi peste pomi, peste noapte, peste zi, peste văzduh. O, faceţi cruce mereu, fiilor credincioşi. Faceţi cruce peste oameni, peste cei buni şi peste cei răi. Faceţi cruce peste animale şi închinaţi-le ca să aibă peste ele semnul sfintei cruci. Faceţi cruce, fiilor, peste tot ce lucraţi sau atingeţi, peste tot ce duceţi şi aduceţi, peste tot ce băgaţi în gură ca să mâncaţi sau ca să beţi. O, faceţi cruce peste gândurile voastre şi peste cele ce vin peste mintea voastră, ca nu cumva să fie diavolul şi să nu ştiţi, că eu mult l-am alungat pe diavol şi l-am ameninţat cu această armă lăsată nouă, creştinilor, de Domnul ca să ne apere ea, şi în faţa crucii diavolul se topeşte ca şi ceara la foc. O, faceţi cruce peste ispite şi peste dorinţele voastre rele. Nu lăsaţi dreapta voastră nelucrătoare pentru semnul sfintei cruci, căci adevăratul oştean în luptă este cel ce nu lasă arma nici o clipă din mână, iar creştinii sunt numai cu vreme de luptă peste ei, fiindcă diavolul este clipă de clipă pândaş pe urma fiilor lui Dumnezeu ca să-i prindă în greşeală, ca să le ia puterea cea de la Dumnezeu, pe care omul mult şi-o lasă spre slăbire prin greşelile lui.

Toţi fiii oamenilor să ia din povaţa aceasta şi să lupte şi ei să se facă fii ai lui Dumnezeu, care au pe fruntea lor crucea, pecetea viului Dumnezeu, de care diavolii se tânguiesc mult, şi dau s-o şteargă pe ea.

O, fii ai Domnului Cuvântul, iată ce vă învăț: Voi sunteți mult loviți de cei ce se împotrivesc vouă pentru alegerea voastră, pentru statul vostru sub crucea venirii Domnului în acest timp. Au plecat de lângă Domnul și de lângă voi creștini care au umblat cu credincioșie multă vreme și ei, dar n-au răbdat cu Domnul până la capătul lucrului, și vi s-au făcut vrăjmași și vă disprețuiesc cu cuvinte de defăimare și vă pun pete pe frunte și nu se tem. O, dacă ei nu știu ce să facă și nu se pun în genunchi ca să ceară la Domnul limpezirea minții lor, faceți voi aceasta pentru ei, că iată, dau să vă păteze și să vă tot păteze în mintea celor slabi pentru statornicie. Faceți voi aceasta pentru ei, cereți voi să le descopere Domnul că acest cuvânt care vă cârmuiește este Domnul, și nu este altceva acest cuvânt, de care tresaltă toți sfinții. O, ce bine le-ar fi lor să ceară ei la Domnul, nu la oameni să ceară să le spună ce este acest cuvânt, care și pe ei i-a călăuzit atâta vreme cât au voit să creadă în el de la Domnul venit pe pământ. Aceasta este povața mea spre cei atât de lași, care nu știu să meargă până la capăt pentru un crez, ori prin câte încercări ar fi fost să treacă pentru lămurirea credinței, căci credința neîncercată nu aduce dovada ei. Iar eu, slujitor în cer lângă Domnul, aduc rugăciune la tronul ceresc să gonească Domnul duhul necredinței din cei stăpâniți de această primejdie, că mare primejdie lucrează necredința pentru cei ce se leapădă, după ce au stat credincioși cu pașii lor lângă Domnul.

O, cine vă poate vouă răspunde mai bine la ispitirea pe care o tot faceți peste oameni slujitori la altare cu întrebare asupra adevărului acestui cuvânt ceresc? Mai bine v-ar fi vouă să întrebați pe Domnul, dar cu inima curată și neispititoare și să-I spuneți Lui: „Doamne, suntem neputincioși cu credința și suntem nedumeriți, dar voim să ne miluiești și să deslușești Tu mersul nostru dacă este bun sau rău, și să ne arăți apoi dacă Te-am părăsit, sau dacă ne-ai părăsit pentru necredința sau pentru îndoiala care ne-a cuprins de la unul la altul, și cu care ne-am hrănit unii pe alții și am făcut păcat, crezând că facem slujire bună”.

Iar eu, slujitor ceresc lângă Domnul, vă spun vouă că v-ar fi ușor să deslușiți singuri, că scris este pentru cei răi și pentru cei buni: «Îi veți cunoaște după roadele lor», și știți voi că în pomul cel fără de roade nu se aruncă, dar dacă dați deoparte gândirea cea după Dumnezeu, iată ce pățiți, că faceți păcatul defăimării peste cei ce trag la jug și la plug pentru Domnul, și iată, ieșiți la răspântii să mai găsiți pe careva pe care să-l hrăniți cu otravă, cu necredință, o, fiilor neascultători de Dumnezeu.

Eu, Doamne, îl cert pe satana ca să iasă cu lucrarea necredinței din cei slabi cu credința și cu fapta ei, dar dacă ei îl țin de coadă, aceasta este plata lor. Iar Tu întărește-Ți venirea și poporul, o, Doamne, că munca Ta e multă și trebuie păzită, și învață-i pe-ai Tăi cum să se păzească și cum să stea sub paza Ta, că ei sunt mici sub apăsarea celor tari cu necredința, și le trebuie ocrotire lor, și le trebuie mângâiere, o, Doamne. Amin.

— Eu, Domnul, sunt copleșit cu tot cerul de duiosia pe care o am pentru voi, copii ai cuvântului Meu. Fiți credincioși și fiți plini de răbdare până la sfârșit, fiilor, că numai cei ce rabdă până la sfârșit sunt cei ce rabdă cu plată pentru răbdarea lor. Eu, Domnul, Eu, și sfinții Mei îi știu bine pe cei ce vă defăimă și lovesc cu necredință. Aș da să-i liniștesc Eu numaidecât, dar nu Mă pun cu cei fără de minte, care cred că și pe Domnul L-ar putea duce cu vorba. O, chiar dacă omul spune cum vrea el să spună despre sine sau să se arate mai bun din spusele lui, mai drept decât cei defăimați de el înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, Eu, Domnul, sunt cuminte în fața spuselor omului care nu crede că Eu îl știu pe el mai bine decât el, și tot așa și văd, mai bine ca el ființa lui și lucrarea ei de fiecare clipă înăuntru și în afara sa. O, dacă aș face ca ei, dacă și voi ați face ca ei, am fi asemenea lor, dar noi trebuie să fim ca Dumnezeu, o, fiilor.

O, îi zăpăcesc de tot pe cei slabi cei ce au plecat și lovesc înapoi, dar această zăpăceală este o plată a nemulțumirii cu Mine a omului, și spun acum că Eu nu sunt dator nimănui cu nimic, și nici voi, fiilor purtători de lucru sfânt de la Mine dat să-l lucrați pentru împărțirea lui Dumnezeu peste pământ, și de ce, oare, se leagă de voi cu cârtire cei ce au făcut cale întoarsă, după ce au fost și ei cu voi lângă Dumnezeu, iar apoi au ridicat nemulțumiri, de parcă Eu sau voi le suntem

datori cu ceva, sau ei nouă, dacă este vorba de vreo datorie dintr-o parte sau alta? Încrângătura formată din cei ce au plecat, și care ȧes liane peste cei ce proaspăt cad, aceasta este o lucrare rea. Se găsește câte un ins să se destăinuie despre el sau despre aproapele său și să păteze obrazul celui dus prin vorbe de colo colo, ca să-și capete el față mai curată decât cel mai jos ca el cu statura lui. O, ce minte proastă, ce minte de femeie proastă, o, ce păcat! Iar Eu, Domnul, spun așa: pe calea creștină nu trebuie creștinul să uite că păcatele trebuiesc duse la duhovnic destoinic, și nu de colo colo, ca nu cumva să-și strice mintea și puterea nimeni din cei nimeriți de această lucrare rea, de neputințele celor de pe calea crucii și a încercărilor de peste oamenii în trup, iar acel duhovnic trebuie să fie duhovnicesc, și tot duhovnicește să lucreze peste om, dar nicidecum să se trezească fiecare să înșire de colo colo pe semenii lor ca să le păteze fața, căci nu este a lor aceasta, și nu așa a spus Dumnezeu să se lucreze în turma creștinească, ci este rânduială din cer lăsată unde trebuie să ajungă greșelile celor greșiți, ca să ajungă ele cu rugăciune la Dumnezeu pentru iertarea și dezlegarea lor, nu lovindu-le cu dispreț de către cei din jur.

O, câtă încurcătură va avea înaintea Mea cel care are prostul obicei de a duce de colo colo pe semenii lui ca să-i ponegrească! Iată, nu-s bune destăinuirile oriunde așezate de oameni despre ei înșiși sau despre semenii lor, că aceasta nu va ocroti sufletul celui ce face așa, ci îl va umple de răs-puns pentru această faptă rea. O, de aceea v-am învățat, fiilor, să nu vă trageți doi câte doi la vorbă dacă ați venit să fiți ai Mei, că e din lume acest obicei, și se cheamă piază rea. Iată-i pe cei ce asta au lucrat, că s-au dus departe și s-au ascuns ca Adam de la fața Domnului, și nu mai au putere să privească în ochi pe cei ponegriți de ei și purtați de colo colo cu nume rău pus pe fața lor. O, păi dacă tu ești mai bun, așa fac cei buni?

O, voi, cei care vă dați așa de drepti, și în drept să înfierăți, vedeți ca nu cumva să vă treziți înfierând pe Duhul Sfânt, crezând că loviți în rățacitorii care se dau drept Cuvântul lui Dumnezeu, ziceți voi, și care v-au înșelat ca niște vrăjitori, așa cum spuneau mai-marii din vreme de cei uciși de ei pentru puterea lui Dumnezeu din ei, din cei credincioși ai Mei prin vreme. O, vedeți să nu vă treziți scriși de îngerii lui Dumnezeu alături de cei ce-i făceau mincinoși și vrăjitori pe cei ce lucrau semne și minuni cu numele Meu înaintea păgânilor, și tot nu scăpau mărturisitorii Mei din cângile lor, după ce vedeau cei necredincioși semnele lui Dumnezeu prin cei credincioși. Aduc aminte ca să rămână scris de episcopul necredincios de la Târgoviște, și care s-a luptat șapte ani împotriva cuvântului Meu și a fiilor Cuvântului, rostind cu gura sa cuvânt greu că și dacă și-ar pierde amândouă picioarele el tot nu va crede că e Dumnezeu acest cuvânt, iar după o luptă de șapte ani n-au mai rămas la locul lor picioarele lui, și au fost depărtate de la el dacă a scuturat el praful de pe picioare în fața cetății cuvântului Meu, rostind să se destrame acest loc, dar locul nu s-a destrămat, iar el s-a vătămat în înseși cuvintele lui, și și-a recunoscut apoi înfrângerea, și a fost curățat prin suferință pentru necredință.

O, pesemne că se încearcă a fi uitate atâtea semne mari de către cei ce fac ei acum această împotrivire, și care pe atunci erau fii ai cetății Mele aici, dar s-au tras și ei în lături și au uitat puterea lui Dumnezeu din dreptul acestui așezământ.

Am grăit durerea Mea de la cei ce nu le mai tace gura, și care și-au pierdut de tot veșmântul și sunt goi și nu-și înțeleg goliciunea și lipsa hainei, și iată, n-au rușine să-i rușineze pe cei credincioși și aplecați spre umilință și spre pocăință dulce înaintea Mea, așa cum îi este bine creștinului să fie și să stea.

Iar acum binecuvintez, o, binecuvintez călătoria celor ce vin aici, la praznic de Bobotează, și le pregătesc întâmpinarea. Oști din cer să le stea pe cale alături, iar ei zburând de iubire, așa să vină, și vom petrece cu dulce în cetatea cuvântului Meu și vom sfinți de aici pământul și văzduhul și omul, și toate cărările celor ce dau cinstire multă Domnului și lucrărilor Lui pentru om.

O, peste cinci zile se întoarce Iordanul, ca semn ceresc pentru sărbătoarea de Bobotează, iar oamenii nu se opresc să înțeleagă și să-i prindă frica pentru pribegia lor cea fără de Dumnezeu și fără de păstori peste ei pe pământ.

O, auziți voi, popoare necredincioase! Auziți semnul lui Dumnezeu și îndreptați-vă credința, voi, cei care dați să schimbați pe cele odată așezate și care grăiesc și mărturisesc vremea sărbătorilor sfinte, că iată, se întoarce Iordanul și arată că e sărbătoarea Bobotezei. Amin, amin, zic vouă, întoarceți-vă la părinți, întoarceți-vă la credință, la credința cea din părinți, că se pregătesc gloatele necredincioase să vă păcălească și să vă fure din piept credința și statornicia pentru credință.

Iar tu, poporul Meu de azi, sprijinește-Mă, fiule. Așa mic cum ești și cât ești, stai sprijin lui Dumnezeu, că frumoasă va fi ziua Mea de biruință, și-i va purta în ea pe cei ce se vor întoarce de la idoli la Dumnezeu și va rămâne pe pământ biruința Domnului, biruința Mea cu voi pentru toți cei de pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2016